

at føre til noget, eller på at realisere en indsats, som er utilstrækkelig eller uforholdsmæssig dyr.

Ad § 13 b

Da gennemførelsen af en indsatsplan, hvad enten det er amt, kommune eller vandforsyning, der står for den, vil kræve et samarbejde mellem disse tre parter, og da indsatsplanen i visse tilfælde vil kunne få omfattende konsekvenser for de berørte grundejere m.v., er der i § 13 b, stk. 1, foreslået en pligt for den, der udarbejder en indsatsplan, til at inddrage alle de berørte parter i processen. Det er de konkrete parter i det berørte område, der skal inddrages, således alle berørte lodsejere eller virksomheder, alle vandforsyninger (og/eller vandforsyningssamarbejder) og den eller de pågældende kommuner samt (ved indsatsplaner udarbejdet af kommuner eller vandforsyninger) amtet. For amterne er det således ikke nødvendigt eller tilstrækkeligt at inddrage det i § 12 foreslåede koordinationsforum, selv om dette også bør holdes informeret om, hvordan amtets arbejde med indsatsplanerne skrider frem.

Herudover foreslås i stk. 2 for kommuners og vandforsynings indsatsplaner en indsigelsesret for amtet. Amtet skal påse, at den påtænkte plan ikke strider mod den i 13 a nævnte planlægning eller mod retningslinier udstedt af ministeren, samt at pligten til at inddrage de berørte parter i processen er overholdt. Hvis disse krav ikke er opfyldt, skal amtet gøre indsigelse. Hvis planen strider mod vandforsyningsplanen, men amtet finder, at indsatsplanen er fornuftig, har amtet dog efter § 14, stk. 3, mulighed for i stedet at pålægge kommunen at ændre vandforsyningsplanen. Dette må dog normalt forudsætte, at der foreligger nye omstændigheder eller oplysninger i forhold til det tidspunkt, hvor amtsrådet har fået forelagt vandforsyningsplanen efter § 14 a, stk. 2, eller har godkendt den efter de tidligere gældende regler.

Amtet får en frist på 12 uger til at gøre indsigelse. Hvis amtet gør indsigelse, kan indsatsplanen ikke vedtages endeligt, før der er opnået enighed mellem parterne. Ligesom når der er tale om de kommunale vandforsyningsplaner, jf. § 14 a, stk. 3, vil uenighed mellem en kommune og et amt skulle afgøres endeligt af ministeren, mens et amts indsigelse mod en privat vandforsynings indsatsplan ikke kan indbringes for ministeren, jf. forslaget § 1, nr. 21, hvorfor indsigelsen i dette tilfælde betyder, at indsatsplanen ikke kan vedtages, hvis der ikke kan opnås enighed. I den forbindelse må en indsatsplan udarbejdet af et samarbejde, hvori der både deltager en eller flere kommunale

og en eller flere private vandforsyninger, sidestilles med en kommunal indsatsplan.

Ud over at koordinere myndighedernes eller vandforsyningernes indsats vil indsatsplanerne også danne udgangspunkt for en række myndighedsbeslutninger over for borgere og virksomheder, f.eks. beslutning om at pålægge nødvendige dyrkningsrestriktioner, hvis der ikke kan opnås frivillig aftale herom. For at sikre en tilstrækkelig og hurtig information af de berørte, foreslås i § 13 b, stk. 3, for alle indsatsplaner udtrykkeligt fastslået en pligt til skriftlig individuel underretning af de berørte parter. Der vil være tale om de samme parter, som skulle inddrages i processen efter stk. 1. Hvis en part har været inddraget i processen, bør vedkommende således informeres, også selv om den endelige indsatsplan alligevel ikke berører ham.

Det er foreslået udtrykkeligt at afskære klageadgang over amternes indsatsplaner eller amternes beslutning om at gøre eller ikke at gøre indsigelse mod en kommunes eller vandforsynings indsatsplan, jf. forslaget § 1, nr. 21. Imidlertid vil der efter de almindelige regler være adgang til at påklage myndighedernes beslutninger over for borgerne, som træffes på baggrund af indsatsplanerne. Klagemyndigheden vil i så fald skulle tage selvstændig stilling til, om betingelserne for at træffe den pågældende beslutning er til stede, herunder i givet fald om grundlaget for indsatsplanen er tilstrækkeligt, og om retningslinierne i øvrigt er fulgt.

Ad § 13 c

Denne bestemmelse fastlægger en del af retsvirkningerne af amternes indsatsplaner, nemlig de pligter, som de afføder for amtet selv og kommunerne.

Amtet får pligt til at gennemføre planen i det omfang, det ligger inden for dets kompetence. Amtet skal således aktivt udnytte de beføjelser, det har i medfør af lovgivningen, til at realisere intentionerne i planen. Der kan være tale om beføjelser efter miljøbeskyttelsesloven, planloven, naturbeskyttelsesloven eller råstofloven, reglerne vedrørende jordforurening, reglerne om miljøvenlige jordbrugsforanstaltninger eller jordkøbs- og jordfordelingsloven. Der kan ligeledes være tale om at udnytte indsigelses- eller klagemuligheder over for andre myndigheders eller vandforsyningers beslutninger, hvis amtet finder, at disse vil stille hindringer i vejen for realiseringen af indsatsplanen.

For kommunerne er der foreslået mere begrænsede retsvirkninger af en amtslig indsatsplan, idet kommunerne kun får pligt til at lægge indsatsplanens ret-